

Marta Łabecka

Despite Your (im)perfections

Dotrzymaj złożonej mi obietnicy

beYA.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Niniejszy utwór jest fikcją literacką. Wszelkie podobieństwo do prawdziwych postaci — żyjących obecnie lub w przeszłości — oraz do rzeczywistych zdarzeń losowych, miejsc czy przedsięwzięć jest czysto przypadkowe.

Redaktor prowadzący: Justyna Wydra

Redakcja: Anna Skóra

Projekt okładki: Maciej Grzegorek

Zdjęcie na okładce wykorzystano za zgodą Shutterstock.

Helion S.A.

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: kontakt@beya.pl

WWW: <https://beya.pl>

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres:

<https://beya.pl/user/opinie/desyou>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

ISBN: 978-83-283-9268-7

Copyright © Marta Łabęcka 2022

Printed in Poland.

- Kup książkę
- Poleć książkę
- Oceń książkę

- Księgarnia internetowa
- Lubię to! » Nasza społeczność

Prolog

Sześć miesięcy wcześniej

— Witamy w Moreton. — Chase z ironicznym uśmiechem odczytał na głos napis z tablicy informującej o wjeździe do miasteczka. A później dodał od siebie: — Miejscu, które sprawia, że masz ochotę podciąć sobie żyły tępym nożem.

Siedząca na miejscu pasażera Josephine zgromiła go wzrokiem, bezsłownie przekazując: „Nie przy dziecku”, a mężczyzna odpowiedział w ten sam sposób, zerkając na nią przelotnie z pobłażliwym wyrazem twarzy, który oznaczał mniej więcej: „To dziecko jest prawie dorosłe”. Kobieta jeszcze przez kilka sekund mierzyła go spojrzeniem, tym razem już bez żadnej ukrytej wiadomości, a jedynie z irytacją, że miał rację. W końcu jednak westchnęła ciężko i wróciła do wyglądania przez okno, tym samym kończąc tę dziwną komunikację, która dla obserwującej ich Destiny wydawała się niemal supermocą.

Chociaż przez niespełna osiemnaście lat życia nastolatka opanowała ten zaszyfrowany język swoich rodziców niemal do perfekcji, fakt, że porozumiewali się bez słów, nadal odrobinę ją przerażał. Była również pewna, że z podobną skutecznością potrafili czytać sobie w myślach.

Jednak nawet bez zdolności parapsychicznych dało się wyczuć napiętą atmosferę panującą w samochodzie. A przynajmniej na jego przodzie.

Mimo że Destiny była doskonale świadoma niechęci rodziców do ich rodzinnej miejscowości, zupełnie jej nie podzielała. Uwielbiała Moreton. Może nie tak bardzo jak Seaport, bo jej zdaniem żadne miejsce na świecie nie mogło się równać z nadmorską miejsciną, w której się wychowała, ale pobyt w Moreton oznaczał spotkanie z rodziną, a to

automatycznie plasowało podlondyńskie miasteczko wysoko w rankingu jej ulubionych miejsc.

Wbrew swojej woli sięgnęła po telefon leżący na siedzeniu obok. Odrzuciła go tam niespełna pięć minut temu, zarzekając się, że to był ostatni raz, kiedy sprawdziła, czy nie dostała wiadomości. Ilość podobnych obietnic, które przez ostatnie trzy tygodnie składała sobie tylko po to, by za chwilę je łamać, była upokarzająca. Podobnie jak jej zwątpienie.

Będzie tam — zapewniła samą siebie na przekór temu upartemu głosowi w głowie, który powtarzał, że może ją czekać rozczarowanie. — *Zawsze przyjeżdża. Tym razem też przyjedzie.*

Nic dziwnego, że ignorowała to, co sugerował jej ów głos — w końcu był niczym innym jak zdrowym rozsądkiem, a Destiny Florence Sanderson w swoim prawie osiemnastoletnim życiu była rozsądna może ze trzy razy. Dwa z nich były czystym przypadkiem.

Jej mama zawsze śmiała się, że dziewczyna wszystkie swoje najgorsze cechy odziedziczyła po tacie, i trudno było się z tym nie zgodzić. Istniała cała lista aspektów, w jakich Dessie chciałaby bardziej przypominać Josephine, ale na jej szczycie bez wątpienia widniały rozważa i opanowanie.

Podczas gdy Josie była wręcz przesiąknięta tymi dwiema cechami, zarówno jej mąż, jak i córka dzielili tę samą porywczność, a emocje zdecydowanie zbyt wiele razy przysłały im logikę.

Naturalnie również po tacie Destiny odziedziczyła niecierpliwość. Zapewne właśnie dlatego praktycznie wyskoczyła z samochodu, gdy w końcu zatrzymali się na podjeździe przed ogromnym domem.

— Za każdym razem, gdy tu przyjeżdżamy, nabieram podejrzeń, że jednak podmienili cię w szpitalu. — Chase uśmiechnął się kpiąco do córki, a w odpowiedzi obie brunetki posłały mu tak samo litościwe spojrzenia.

Bo o ile Destiny miała charakter Chase'a, o tyle wygląd zdecydowanie odziedziczyła po Josephine. Może nie były identyczne, ale wystarczająco podobne, by to, że jest jej córką, nie pozostawiało wątpiwości.

— Po prostu nadal nie chce mi się wierzyć, że moje dziecko może się cieszyć na wizytę w tym cholernym mieście. — Uniósł dłonie w obronnym geście, uginając się pod ciężarem spojrzeń dwóch najważniejszych kobiet w jego życiu.

Destiny już miała na końcu języka równie kąśliwą odpowiedź, bo podobne niegroźne przekomarzanie między nią a jej tatą było na porządku dziennym, ale rozproszył ją głośny dziewczęcy pisk, który słychać było zapewne aż w Londynie.

— Dessie!

Odwróciła się w kierunku znajomego głosu i w następnej sekundzie widok przysłoniły jej blond włosy, a oddychanie zostało utrudnione przez ręce, które Iris z impetem zarzuciła na szyję najlepszej przyjaciółki i owinęła ciasno wokół jej ciała.

— Tak bardzo za tobą tęskniłam!

Destiny nie zdążyła się wyplątać z jednych objęć, gdy poczuła kolejne dwie pary ramion, zamykające ją i Iris w równie duszącym uścisku, któremu towarzyszyła kakofonia śmiechu i radosnych powitań rzuconych jedno przez drugiego. Może nadrobienie miesiący rozłąki w kilka sekund nie było możliwe, ale zachowanie całej czwórki wskazywało na to, że i tak zamierzali spróbować.

Dopiero krzyk dobiegający od strony domu zmusił ich do odsunięcia się od siebie.

— Czy wy powariowaliście?! — Valerie stała w progu, szczelnie otulając się wełnianym kardiganem, i karcąco patrzyła na nastolatków, którzy w ekscytacji spowodowanej przyjazdem Destiny wybiegli z domu bez kurtek. — Jest grudzień, za chwilę wszyscy się rozchorujecie...

Nie miała szansy dokończyć, bo tyradę przepelnioną igraszką matczyną troską przerwał jej Archer. Ubrany w koszulkę z krótkimi rękawami wybiegł z domu, przypadkowo trącając ją przy tym ramieniem. Blondynka fuknęła oburzona na przyjaciela, jednak on całą uwagę skupiał wyłącznie na jednej osobie.

— Kruszynka! — Praktycznie oderwał Josephine od boku Chase'a, przyciągnął do siebie i zamknął w ramionach, unosząc nad ziemię.

— Po co ja się w ogóle produkuję. — Valerie westchnęła, kręcąc głową na zachowanie przyjaciela. — Coleman, dajesz zły przykład dzieciom! — upomniwała go właściwie tylko dla zasady, bo i tak wątpiła, czy w ogóle jej słucha. — Im starszy, tym głębszy — dorzuciła jeszcze pod nosem, wymieniając porozumiewawcze spojrzenia z Chase'em, zanim wróciła wzrokiem do grupki nastolatków i kiwnięciem głowy nakazała im wejść do środka.

Destiny ruszyła jako pierwsza i z uśmiechem podeszła do cici, która już czekała na nią z otwartymi ramionami.

— Dobrze cię znów widzieć, Dessie. — Odsunęła od siebie dziewczynę na długość rąk i z czułością zaczęła przyglądać się jej w poszukiwaniu zmian, jakie mogły nastąpić, odkąd widziały się ostatni raz. — Wydaje mi się czy od wakacji trochę urosłaś?

— Wciąż jest karłem. — Elliot, pomimo że był dwa lata młodszy od dziewczyny, przewyższał ją o głowę i uwielbiał wypominać to przyjaciółce przy każdej możliwej okazji.

— Na szczęście nie wszyscy w tej rodzinie mają ambicje, by w przyszłości zostać kijem do skoku o tyczce, dryblasie. — Iris bez wahania odezwała się w imieniu Destiny, nie przepuszczając okazji, by dogryźć młodszemu bratu.

Szturchnęła chłopaka w plecy, poganiając, by szybciej wszedł do domu. Elliot w ramach rewanżu podłożył jej nogę, rozpoczynając przepychankę, którą idący za nimi Connor obserwował z szerokim uśmiechem. Zachowywał jednak bezpieczny dystans. Kuzyn Destiny już zbyt wiele razy zostawał przypadkowo wplątany w podobne potyczki dzieci Valerie i Ethana.

Zanim wszyscy, łącznie z Archerem niosącym Josie i niezbyt zadowolonym z tego powodu Chase'em, weszli do środka, pozostali członkowie rodziny już na nich czekali, zgromadzeni na korytarzu. Destiny prosto z rąk Valerie trafiła do Camille.

— Moja mała dziewczynka!

— Moja ulubiona ciocia! — odkrzyknęła tym samym tonem, powodując jej śmiech. Wszystkie ciocie były dla niej jak drugie mamy, ale z Cami zawsze miała szczególną relację.

— Camille, powiedz swojemu mężowi, żeby oddał mi żonę — zwrócił się do kobiety Chase, gdy pocałował ją w policzek na powitanie.

— Nie ma mowy, Sanderson. Ta piękna pani... — zaczął Archer, kładąc dłonie na ramionach Josie po tym, jak w końcu postawił ją na ziemi — ...przez następnych kilka dni jest moja. I lepiej, żebyś już teraz się z tym pogodził.

— Rozumiem, że ja nie mam w tej sprawie nic do powiedzenia? — Josie z udawanym oburzeniem spojrzała na przyjaciela, chociaż bez trudu można było dostrzec, jak wiele radości sprawia jej jego obecność.

Chodź mogło się to wydawać niemożliwe, z biegiem lat ich relacja stała się jeszcze bliższa, niż kiedy byli młodszy. A ponieważ z powodu dzielącej ich odległości nie mogli widywać się na co dzień, gdy w końcu się spotykali, byli praktycznie nierozłączni.

— Nie masz. Z Chase'em widzisz się codziennie od prawie dwudziestu lat, a ze mną tylko raz na parę miesięcy. — Przeniósł wzrok na Destiny i jego uśmiech się powiększył. — Cześć, minikruszynko.

— Czy ja słyszę mojego ulubionego szwagra? — William wyszedł z kuchni i dołączył do małego tłumu, jaki powstał. Przcisnął się obok Ethana, witającego się z Josie, i podszedł do Chase'a.

— Dobrze, że przynajmniej ktoś w tym domu cieszy się na mój widok. Wiedziałem, że na ciebie można liczyć, nie to, co na niektórych — skomentował Chase, mając na myśli Archera.

— Mając w rodzinie dwie tak piękne kobiety, już dawno temu powinieś się przyzwyczać, że jesteś najmniej ważny — wytknął mu Ethan, w międzyczasie ściskając Destiny.

— Trudno się z tym nie zgodzić. — Chase przytaknął ze śmiechem i zwrócił się w stronę Nicole i jej narzeczonego.

Powitania trwały jeszcze przez kilka minut, a korytarz zapełnił się gwarem rozmów i śmiechów. Sama Destiny pozwoliła się objąć Connorowi. Syn Williama pociągnął ją pod ścianę, gdzie stało już rodzeństwo Hayesów. Jednym uchem słuchała pełnego ekscytacji trajkotania Iris, jednocześnie rozglądając się po twarzach najbliższych.

Bo chociaż wręcz nie posiadała się ze szczęścia, że w końcu ma wokół siebie osoby, które kochała najbardziej na świecie, wciąż czuła tę samą nerwową ekscytację związaną z oczekiwaniem. Jej własne ciało zdradzało ją, jasno wskazując, że na kogoś czekała szczególnie i że ten ktoś jeszcze się nie pojawił.

Kolejny raz rozejrzała się po zebranych, mimo że wiedziała, że nie przegapiłaby jego obecności, gdyby był gdzieś pomiędzy nimi. Jej wzrok bezwiednie podążył w stronę Archera, który żywo gestykułując, opowiadał coś jej mamie. Następnie spojrzała na schody w nadziei, że jej własny Archer zaraz z nich zbiegnie.

Jednak tego nie zrobił, a ponieważ Destiny należała do osób, które najpierw robiły — zanim w jej głowie pojawił się chociaż cień wątpliwości, że może to nie jest najlepszy pomysł — a później myślały, odnalazła wzrokiem Cami i zapytała:

— A gdzie Alfie?

W pomieszczeniu nagle ucichło, bo temat syna Archera i Camille był jednym z kilku zakazanych, albo przynajmniej zbyt trudnych, by poruszać je na wejściu. Destiny niemal od razu pożałowała, że w porę nie ugryzła się w język.

Przecież musi tutaj być — wyargumentowała, by uciszyć wyrzuty sumienia, gdy obserwowała, jak uśmiech Camille przygasa i staje się wymuszony.

Kobieta wyraźnie walczyła ze sobą, by utrzymać pozory dobrego humoru, a Destiny nie rozumiała dlaczego. Albo zwyczajnie *nie chciała* przyjąć do wiadomości nasuwających się wniosków.

— Alfie postanowił, że nie spędzi z nami świąt w tym roku — wydusiła z siebie w końcu Cami.

Destiny przez chwilę naprawdę myślała, że się przesłyszała. To wydawało jej się bardziej prawdopodobne niż słowa, które padły z ust cici.

Jasne, relacje Alfiego z rodzicami i resztą rodziny od dawna były dalekie od idealnych, ale mimo tego zawsze przyjeżdżał. Była niemal pewna, że Camille się myli i chłopak prędzej czy później się pojawi. Nie ważne, jak źle akurat było między nim a Archerem, Alfie nigdy nie porzuciłby rodzinnych zwyczajów. Nie porzuciłby *jej*.

Już miała zadać kolejne pytanie, ale powstrzymało ją ostrzegawcze spojrzenie, które posłała jej Josie.

— Nie muszę wam chyba mówić, żebyście czuli się jak u siebie, bo w końcu to też wasz dom. — Crystal postanowiła uratować sytuację, zmieniając temat, i spojrzała na trójkę nowo przybyłych gości. — Jeśli chcecie najpierw zanieść swoje rzeczy i się odświeżyć, to wiecie, gdzie co jest. Potrzebuję dwójki chętnych do pomocy w kuchni, a reszta do salonu. Nie będziemy przecież tak stać cały dzień.

Cała grupa posłusznie zaczęła się rozchodzić według poleceń pani domu. Destiny poczuła, że ktoś ciągnie ją za łokieć, i odwróciła się, by trafić na zmartwione spojrzenie Iris.

— Chodź, pokażę ci nasz pokój.

W pierwszej chwili wydało jej się to głupie, bo przecież zawsze zajmowały wspólnie tę samą sypialnię, w której kiedyś mieszkała Josie, ale zaraz domyśliła się, że była to jedynie wymówka. Elliot i Connor, którzy ochoczo zaoferowali, że przyniosą z auta jej rzeczy i zaniosą je na górę, jedynie utwierdzili ją w tym przekonaniu.

— Okej. — Destiny przerwała ciszę, gdy tylko chłopcy z bagażami weszli i zamknęli za sobą drzwi. Usiadła na łóżku, patrząc po kolei na swoich przyjaciół. — O co tutaj chodzi? Gdzie jest Alfie?

— Niech Connor ci powie, my z Elliotem wiemy od niego. — Iris bez śladu wahania postanowiła wyratować z opresji zarówno siebie, jak i brata.

Nawet jeśli na ogół uważała piętnastolatka za chodzący ból głowy i sprzeczała się z nim przy każdej możliwej okazji, w takich chwilach odzywał się w niej siostrzany instynkt.

Niestety nie miała podobnych odruchów wobec Connora, który z każdą chwilą coraz bardziej uginał się pod presją, jaką wywierały na nim wyczekujące spojrzenia jego kuzynki i dwojga blondynów.

— Kilka tygodni temu Alfie spowodował wypadek. Nic poważnego, nikomu nic się nie stało — dodał pospiesznie, uspokajając dziewczynę.

— Problem w tym, że kretyn był pijany. Policja go zgarnęła, więc musiał poprosić wujka Archera o pomoc, a on zwrócił się do mojego taty.

Łatwo było sobie wyobrazić, co działo się dalej. Relację Alfiego z Archerem w najlepszym wypadku można było określić jako złą. W nieco gorszym, tym bliższym prawdy, jako beznadziejną. A będąc dosłownym, należało powiedzieć, że Alfie od lat nienawidził ojca.

— Tata pociągnął kilka sznurków i załatwił sprawę.

To akurat nie było trudne. Po śmierci dziadków Destiny, Connora i Nicole William przejął ich renomowaną kancelarię i po latach był jednym z najbardziej cenionych prawników w mieście. Ale brunetka i tak poczuła ogromną falę wdzięczności do wujka.

— Okazało się, że ten drugi koleś z wypadku też miał swoje za uszami, więc sam był za tym, żeby obyło się bez sądu. Ale to przecież nie pierwszy raz, kiedy Alfie odwalił coś podobnego. Wygląda na to, że tym razem Archer miał dość jego wyskoków i zrobił mu awanturę. Zagroził, że odetnie go od pieniędzy i zmusi, żeby w końcu radził sobie sam. *Znowu.*

Iris postanowiła przejąć rolę Connora, uznawszy, że przydałaby mu się pomoc:

— Alfie zrobił mniej więcej to samo, co zawsze, czyli zaczął wypominać mu, że zdradził ciocię i nie ma prawa go pouczać. Chciał nawet odrzucić pomoc wujka Williama i zaryzykować sprawę w sądzie, żeby tylko zrobić na złość ojcu.

— Okej, stop. — Destiny przerwała przyjaciółce, czując, że ogrom informacji zaczyna ją przytłaczać. Jednocześnie zaczynała jeszcze bardziej żałować, że Alfie się nie pojawił, bo miała ogromną ochotę przyłożyć mu wystarczająco mocno, by raz na zawsze wybić z głowy bycie idiotą. — Jedno pytanie. Dlaczego ja się o tym wszystkim dowiaduję dopiero teraz? Jak mogliście mi nie powiedzieć wcześniej?

— To było więcej niż jedno pytanie — mruknął pod nosem Connor, jakby naprawdę to miało w tej chwili największe znaczenie.

Jednak poza tym przemądrzałym komentarzem, za który Destiny zgromiła kuzyna wzrokiem, żadne z trojga przyjaciół nie paliło się do

odpowiedzi. Toczyli między sobą bitwę na spojrzenia, kolektywnie ignorując to, które na zmianę wbijała w nich Destiny.

— Bo Alfie nie chciał, żebyś się dowiedziała — wypalił w końcu Elliot, mając dość wiszącego między nimi napięcia, i skulił się momentalnie pod wpływem morderczego spojrzenia swojej siostry.

— Nie wiemy tego na pewno — sprostowała Iris, wciąż groźnie spoglądając na brata. — Ale z rozmowy, którą podsłuchałam, między moją mamą a ciotką Crystal, wynika, że ciotka Cami bała się, że jeśli Alfie naprawdę odrzuci ich pomoc i sprawa trafi do sądu, to wyrzucą go ze studiów. A skoro wujek już dawno temu zarzekł się, że będzie go utrzymywał wyłącznie pod warunkiem, że będzie się uczył, Alfie zostałby bez pieniędzy.

— Nie wiemy, co dokładnie zaszło między nim a wujkiem, ale musiało być źle. Zazwyczaj w takiej sytuacji argument o pieniądzech kończył sprawę, jednak tym razem Alfie nie chciał odpuścić, chociaż groziła mu praktycznie bezdomność — dodał Connor.

— Więc podobno Cami w desperacji rzuciła, że jeśli pójdzie na ugodę, wszyscy zapomną o sprawie i informacja nie dotrze do ciebie — zakończył Elliot, powtarzając to, czego sam dowiedział się od siostry. — A ponieważ według naszych informacji Alfie nadal ma dach nad głową, wszystko wskazuje na to, że argument ciotki Cami zadziałał.

— Ale to nie ma sensu — stwierdziła Destiny, chociaż to by wyjaśniało, dlaczego Alfie zbywał ją od kilku tygodni, tłumacząc się, że nie ma czasu przez egzaminy na studiach.

— Ma, jeśli weźmiemy pod uwagę fakt, że gdybyś się dowiedziała, za kretyńskie zachowanie zrobiłabyś mu z dupy jesień średniowiecza. — Connor wyszczerzył się do kuzynki. — Delikatnie mówiąc.

— Wszyscy wiemy, że jeśli czyjaś opinia ma jeszcze dla niego znaczenie, to właśnie twoja. Z nami przestał liczyć się już dawno temu. — Głos Iris był podszyty smutkiem, ale nie zazdrością. Jej argument był powszechnie znanym w ich rodzinie faktem.

Jednak nie zawsze tak było. Dessie i Alfie przyjaźnili się od najwcześniejszych lat dzieciństwa, za co mogli dziękować swoim rodzicom —

to oni dopilnowali, by ich dzieci, dorastając, spędzały razem możliwie jak najwięcej czasu. Nawet pomimo dzielącej ich na co dzień odległości więz, jaka zrodziła się między nimi przez te lata, była bliższa niż zwykła przyjaźń. Rozłam nastąpił, dopiero gdy zdrada Archera wyszła na jaw.

— Naszym zdaniem Alfie uznał, że woli przegrać potyczkę z ojcem, niż sprawić ci zawód. — Elliot najwyraźniej był największym zwolennikiem teorii, że Alfie podjął pierwszą od dawna racjonalną decyzję, mając na uwadze Destiny.

Co było nawet zabawne, bo wszyscy wiedzieli, że była najmniej rozsądną osobą z ich paczki.

Destiny jednak go nie wyśmiała. Śmiech utknął jej w ściśniętym gardle.

— No to coś mu nie wyszło — wyszeptała i przymknęła oczy z przeciągłym westchnieniem, licząc, że to pomoże jej opanować emocje, których miała w sobie zdecydowanie za dużo.

Elementy układanki powoli zaczynały tworzyć całość — paskudny obrazek, który przez ostatnie tygodnie Dessie usilnie ignorowała. Ciągnąca się po kilka dni cisza, zdawkowe odpowiedzi na jej wiadomości, oschły ton, gdy dzwoniła, i w końcu decyzja o niepojawieniu się w Moreton.

Znała schemat jego działań nie gorzej niż samego Alfiego.

Trzy lata mogły wydawać się sporą różnicą wieku, jeśli chodzi o dzieci, jednak nie w ich przypadku. Oni zawsze byli nierozłączni. Alfie był w mniejszym lub większym stopniu winny praktycznie wszystkim siniakom, zadrapaniom i bliznom, jakie Destiny nabyła przez całe dzieciństwo, podobnie jak ona ponosiła winę za jego kary i szlabany, gdy brał na siebie ich wspólne przewinienia. Skoczyliby za sobą nawzajem w ogień. Wszyscy to wiedzieli.

Jednak to było w innym życiu. Teraz Destiny bała się, że Alfie nie wskoczyłby dla niej nawet do najpłytszej kałuży.

Mimo to nigdy nawet nie przeszło jej przez myśl, żeby przestać się starać. Iris i pozostali dziwili się, że Alfie nie odciął się od niej tak samo

jak od nich, ale stojący za tym powód był banalnie prosty — Destiny nigdy się nie poddała. Nawet gdy musiała dawać z siebie dwieście procent, nie pozwoliła się wyrzucić z jego życia. Bo nawet jeśli wkład Alfiego w ich przyjaźń był minimalny, zdaniem Destiny chłopak wciąż był wart wysiłku, jaki kosztowało ją utrzymanie ich relacji.

Przyjeżdżał na wszystkie rodzinne spotkania wyłącznie dla niej. Ktoś inny mógłby powiedzieć, że to za mało, ale ona wiedziała, jak trudne to dla niego było. Nienawidził przebywać w pobliżu ojca, nie chciał mieć nic wspólnego z ich rodziną, a jednak przyjeżdżał. Tylko dlatego, że to było ważne dla Destiny. Z kolei ona była ważna dla niego.

Nie chciała nawet myśleć, o czym świadczył fakt, że tym razem Alfie się nie pojawił. To i tak nie miało znaczenia. Liczyło się jedynie to, że po raz kolejny nie miała zamiaru się poddać. Alfie sam kiedyś powiedział, że jest ostatnią nicią trzymającą go blisko rodziny, i nie zamierzała mu pozwolić odciąć się tak łatwo.

Noc była trudna. Jej serce doskonale znało schemat, według którego przebiegały wszystkie poprzednie wizyty w tym domu, i nie słuchało głosu rozsądku, mówiącego, że tym razem będzie inaczej. Że tym razem nie usłyszy znajomego odgłosu kroków. W dziurce od klucza nie rozbłyśnie światło latarki, co było ich sekretnym znakiem wymyślonym w czasach dzieciństwa. Alfie po nią nie przyjdzie, nie wymkną się do jednego z pustych pokoi i nie będą rozmawiać do świtu o największych głupotach.

Potrzebowała zdecydowanie zbyt wielu długich minut spędzonych w ciemności na wpatrywaniu się w sufit, by jej serce w końcu zrozumiało, że czekanie jest daremne. Zasnęła zwinęta obok śpiącej Iris z drażniącą myślą, że jak na ironię teraz, gdy po raz pierwszy od września miała wokół siebie wszystkich najbliższych, czuła się bardziej samotna niż przez ostatnie miesiące.

Poranek wcale nie był łatwiejszy, chociaż dzień przed Bożym Narodzeniem był jednym z jej ulubionych w roku. Zazwyczaj to ona wstawała jako pierwsza i budziła Iris, bo nie mogła się doczekać świątecznych

przygotowań w gronie rodziny. Tym razem nie potrafiła znaleźć w sobie motywacji do zwleczenia się z łóżka, nawet gdy blondynka była już gotowa do zejścia na śniadanie. Wyglądało na to, że brak Alfiego rzucał cień na wszystko, łącznie z jej nastawieniem.

W końcu jednak pod pokładami przygnębienia i rozczarowania znalazła w sobie wystarczająco dużo złości na niego za to, że swoim zachowaniem niszczył jej długo wyczekiwany czas z najbliższymi. A ponieważ beczynne użalanie się nad sobą nigdy nie leżało w jej naturze, gdy już wyszła z pokoju, miała zarówno obmyślony plan, jak i determinację, by wprowadzić go w życie.

— Dzień dobry, śpiochu. — Josie posłała córce uśmiech znad kubka kawy. — Wyspana?

Pozostali członkowie rodziny już od dłuższego czasu kręcili się po domu. Niektórzy pomagali w nakryciu do stołu lub przygotowaniu śniadania, podczas gdy inni beczelnie korzystali z faktu, że w powstałym zamieszaniu łatwo było wtopić się w tłum i uniknąć obowiązków.

— Na pewno. — Chase parsknął śmiechem w reakcji na pytanie żony, widząc zaspane oczy Destiny. — Lepiej zapytaj, do której siedziała, plotkując z Iris.

— A do której mama siedziała, plotkując z wujkiem Archerem? — odgryzła się Destiny, z satysfakcją obserwując, jak uśmiech znika z twarzy taty.

Tak naprawdę nie była niewyspana przez rozmowy z przyjaciółką, tylko przez dręczące myśli o Alfiem, które nie pozwalały jej zmrużyć oka przez pół nocy, ale nikt nie musiał o tym wiedzieć.

— Trafiony, zatopiony — wciął się Archer, komentując głosem speakera sportowego, bo nigdy nie przepuściłby okazji, by odrobinę dokuzyć przyjacielowi. — Punkt dla ciebie, młoda.

— Uczeń przerósł mistrza. — Josephine również dołączyła do szydzenia z męża, spoglądając na niego z udawanym współczuciem. Wyciągnęła dłoń, by z czułością pogłodzić go po policzku. — Starzejesz się, kochanie.

— Jeszcze się odegram — zagroził Chase i nachylił się, by zmierzić włosy córce.

— Czekam na to.

Nie mogła się nie uśmiechnąć, widząc rodziców w dobrych nastrojach. Znała ich historię i wiedziała, że pobyt w rodzinnym domu mamy sprawiał, że wracały do nich wspomnienia, a nie wszystkie były dobre. Jeszcze wczoraj widziała, że nie czuli się tu do końca komfortowo, bo chociaż tak samo jak ona tęsknili za przyjaciółmi, zdecydowanie woleli, gdy ich rodzinne zjazdy odbywały się poza Moreton.

Teraz jednak wydawali się zrelaksowani i szczęśliwi, co Destiny wzięła za dobry znak. Radosny humor jej mamy zwiększał prawdopodobieństwo, że nie zabije jej za to, co planowała zrobić.

Dessie zdawała sobie sprawę, że Josephine będzie zła, i chociaż z całego serca nienawidziła jej zasmucać, tym razem musiała się poświęcić. Tłumaczyła sobie, że działa w dobrej sprawie, dlatego nie dała wątpliwości szansy na pojawienie się w jej głowie. Zaraz po śniadaniu wykorzystwała moment ogólnego zamieszania, by zaciągnąć swojego tatę do pustego pokoju i porozmawiać z nim na osobności.

— Nie ma mowy. — Prawie osiemnaście lat doświadczenia w byciu ojcem sprawiło, że Chase w końcu wypracował pewne pokłady asertywności, których brakowało mu na początku, chociaż wciąż daleko mu było do Josie. — Nawet o tym nie myśl.

— Ale nawet nie wiesz... — zaczęła.

— Chcesz jechać do Londynu, żeby ściągnąć tu Alfiego, i zamierzasz poprosić mnie o zgodę w tajemnicy przed mamą, bo ona w życiu się nie zgodzi. — Widząc, że trafił, posłał jej uśmiech pełen satysfakcji.

Oboje z Josephine znali swoją córkę wystarczająco dobrze, by wiedzieć, że będzie chciała to zrobić. Dostał też wyraźne instrukcje od żony, że pod żadnym pozorem ma się nie zgadzać.

— Ale masz problem, bo ja też się nie zgadzam.

Na ogół rodzice nie byli wobec Dessie nadopiekuńczy. Robili, co w ich mocy, żeby nie trzymać jej pod kloszem i cieszyła się niemal nieograniczonym zaufaniem. W zamian za to Destiny starała się być wyrozumiała, gdy jednak czasem nadmierna troskliwość wymykała się spod kontroli i dawała o sobie znać, komplikując jej życie. Tak jak teraz.

Obiektywnie patrząc, nie było powodów do obaw. Destiny za dwa miesiące kończyła osiemnaście lat. Znała Londyn, wiedziała, jak trafić do mieszkania Alfiego. Strach Chase'a nie miał sensu.

Jednak równie bezsensowne było to, że on i Josie przeżyli już śmierć jednego dziecka. I prawdopodobnie nigdy nie wyzbędą się lęku, że mogą stracić też Destiny.

Dziewczyna nie miała zamiaru udawać, że w pełni rozumie to, co przeżyli albo jak wpłynął na nich ogrom straty. Mogła jedynie akceptować fakt, że najzwyczajniej w świecie kochali ją trochę za bardzo i równie mocno się o nią troszczyli. Była dla nich wszystkim, a oni byli wszystkim dla niej i nie wyobrażała sobie, że relacje między ich trójką mogłyby być inne.

Oboje byli wspaniałymi rodzicami, a im starsza Dessie była, tym bardziej czuła, że byli również jej przyjaciółmi. Wiedziała, że może na nich polegać w każdej sprawie. Właśnie dlatego była pewna, że jej tata prędzej czy później się zgodzi.

— Tato, proszę. Przecież będę ostrożna. Wrócę cała i zdrowa — obiecała.

— Wiem, że będziesz. Nie o to chodzi. — Chase uciekł spojrzeniem, bo o to też chodziło. Ale nie tylko. — Po prostu uważam, że lepiej byłoby się do tego nie mieszać. Sprawy i bez tego wyglądają wystarczająco źle.

— A przez *sprawy* masz na myśli to, że Alfie i wujek Archer znowu się pokłócili? Wiem o wypadku i całej reszcie. Nie dzięki tobie, oczywiście — wytknęła mu nieco ostrzej, niż zamierzała, ale nic nie mogła poradzić na to, że czuła odrobinę żalu do obojga rodziców.

Nie wątpiła, że wiedzieli o całej sytuacji, bo Archer i Josie mówili sobie o wszystkim, a z kolei Josephine za nic w świecie nie umiała ukryć niczego przed mężem. Zataili więc to przed nią celowo, a Destiny uważała, że miała prawo wiedzieć.

— Alfie może i jest skończonym idiotą, ale bycie nim jeszcze nie odbiera mu prawa do obecności tutaj — stwierdziła, wracając do

najważniejszej kwestii. — Gdybyśmy wyrzucali z rodziny za każde głupie zachowanie, nie byłoby połowy osób w tym domu.

Chase przez chwilę patrzył na nią, jakby nie mógł zdecydować, czy się roześmiać, czy ją upomnieć. Ostatecznie zrezygnował z obu możliwości:

— Nikt mu niczego nie odbiera. Alfie jest dorosły i sam zdecydował, że nie przyjedzie.

— W takim razie mogę jechać i go tu ściągnąć. — Uśmiechnęła się z satysfakcją, przekręcając sens jego słów tak, jak jej pasowało.

— I niby jak sobie to wyobrażasz, co? Tak po prostu wyjdiesz, a mama nie zauważy, że zniknąłeś na kilka godzin?

— Nie. — Nie była na tyle naiwna, by wierzyć, że to może się udać. — Ale jak wrócę z Alfiem, wszyscy będą szczęśliwi i mama nie będzie chciała tego psuć, więc rozejdzie się po kościach. Do czasu, jak wrócimy do domu, zdąży zapomnieć, że w ogóle była na mnie zła.

Destiny zdawała sobie sprawę, jak marne są szanse, że to się tak skończy, ale podobno nadzieja umiera ostatnia.

— Sama w to nie wierzysz — mruknął. — Skończysz ze szlabanem, a ja ci nie pomogę, bo będzie wściekła też na mnie za to, że ci pozwoliłem.

— Ale spójrz na pozytywy. Tobie nie może dać szlabanu — rzuciła żartem, żeby rozbawić ojca. A kiedy to nie wyszło, postanowiła postawić sprawę jasno: — Tato, ja i tak pojedę. Bez względu na konsekwencje. Musiałbyś przywiązać mnie do krzesła i nie spuszczać z oka przez cały dzień, żeby mnie powstrzymać. Muszę spróbować albo przynajmniej sprawdzić, czy wszystko u niego w porządku, bo inaczej nie da mi to spokoju.

Patrzył na determinację w jej oczach, identycznych jak oczy Josie, i właściwie mógł winić tylko siebie i swoją żonę. W końcu to oni zaszczepili w niej to poczucie, że nie wolno się poddawać, kiedy w grę wchodzi osoby, które są dla nich ważne. Zdawał sobie sprawę, jak niesprawiedliwe byłoby, gdyby teraz kazał jej działać wbrew temu, co całe życie sami jej wpajali.

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

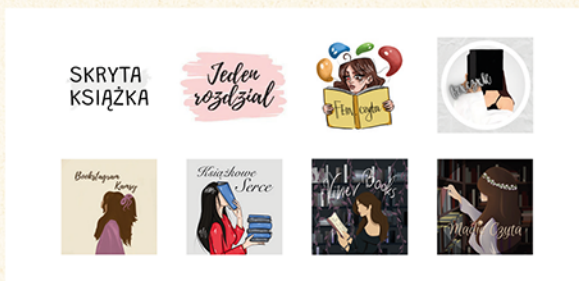
Opowiedz mi naszą historię. Jest taka piękna...

Josephine i Chase wreszcie są szczęśliwi. Po wszystkich burzach, sztormach i zawieruchach, których nie szczędził im los, wciąż są razem, połączeni uczuciem, a w dorosłość wkracza właśnie najpiękniejszy owoc ich miłości — osiemnastoletnia Destiny.

Destiny zna przeszłość swoich rodziców i podobnie jak wiele osób w jej wieku, trochę marzy o przeżyciu równie romantycznej historii — oczywiście ze szczęśliwym zakończeniem. Poznajemy ją w chwili, gdy wyrusza z rodzicami, by spędzić święta w gronie krewnych i przyjaciół. Dziewczyna nie może się już doczekać spotkania z bliskimi... Zwłaszcza z jednym ważnym dla niej człowiekiem. Alfie, dawny towarzysz dziecięcych zabaw, wyrósł na przystojnego mężczyznę i to jego Destiny szczególnie pragnie zobaczyć. A ponieważ jest córką swoich rodziców, to — zupełnie jak kiedyś — sprawę szybko zaczynają się komplikować...

Piękne zwińczenie bestsellerowego cyklu! Ostatnia część trylogii, którą tworzą także *Flaw(less)*. Opowiedz mi naszą historię i *All Of Your Flaws*. Przypomnij mi naszą przeszłość.

Patroni medialni:

beyA
beyA.pl

ebook dostępny na:

ebookpoint

ISBN 978-83-283-9268-7

9 788328 392687

Cena: 44,90 zł